

Kázeň z ev. služieb Božích, Bratislava (Lamač), 17. nedeľa po Trojici, téma nedele: Sloboda povolaných v Kristovi, 27. 9. 2026; 10.00 h, ES 209, 625, 498, ep.: Jakub 2, 14 – 20; **téma kázne: Slobodný - od čoho a k čomu?**

1. Korinským 6, 12: „Všetko je mi dovolené, ale nie všetko je mi prospešné. Všetko je mi dovolené, ale ja sa ničím nedám ovládnuť!“

1. Korinským 10, 23 - 24 . 31b: „²³ Všetko je dovolené, ale nie všetko prospešné. Všetko je dovolené, ale nie všetko buduje. ²⁴ Nech nikto nehladá, čo jemu prospeje, ale čo prospeje inému ... ^{31b} čokoľvek činíte, všetko činite na slávu Božiu!“

Milí bratia a milé sestry!

Keď sa istého muža opýtali, čo si myslí o cirkvi, povedal: „**Cirkev je samé musíš, a nesmieš.**“ Náboženská výuka tohto muža začala Desatorom Božích prikázaní. Ich presné znenie si síce už nepamätal, no v pamäti mu utkveli požiadavky: „Nebudeš“, „Pamätaj“ – v zmysle: „Musíš“ a „Nesmieš“. To odmietal. Tento odmietavý postoj sa mu dobre hodil k jeho túžbe: „Môcť si robiť, čo sa mi zachce.“

Až neskôr tento pán zistil, **ako veľmi sa človek môže zamotať vo vlastnej vôli, ako sa môže stať väzňom svojich nádejí a obáv.** Na vlastnej koži zažil, že **vnútorné**

okovy sú ešte neprekonateľnejšie ako vonkajšie pravidlá.

Pri rehabilitačnom cvičení sa zoznámil s Pavlom. Spriatelili sa. Na prvý pohľad Pavol nebol ničím výnimočný. Aj jeho trápili kĺby. Mal však v sebe niečo, vďaka čomu boli rozhovory s ním užitočné. Prospešné bolo niekedy dokonca aj spoločné mlčanie. Rozhovory s Pavlom sa pre onoho chlapíka medzičasom stali rovnako dôležitými ako rehabilitačné cvičenia vo vode.

Pavol mu rozprával, že **zažil oslobodenie, ktoré ho vyviedlo z jeho vlastných pút. Hoci sa do nich stále znova zaplietal, vedel, že nad ním nemajú konečnú moc.**

To, čo má táto istota spoločné s Ježišom a so silou, ktorú Pavol nazýval **„silou zmŕtvychvstania“**, opísal Pavol spôsobom, ktorý pôsobil ako balzam pre ubolenú dušu. Oslobodenie, o ktorom Pavol rozprával, dalo onomu – kresťanskú vieru odnietajúcemu – mužovi zažiť, čo by mohlo pomôcť jemu samému, ale aj ďalším ľuďom na ceste k podobnej skúsenosti, akú mal Pavol. Pomyslel si: „Je požehnaním stretnúť niekoho takého ako Pavol.“ A po prvý raz tento muž, ktorý

kresťanstvo dlho odmietal, si vo svojom srdci povedal: „**Vďaka Bohu!**“

Keby ho jeho priateľ Pavol počul, poznamenal by: „Cirkev nie je samé musíš, a nesmieš; **cirkev sú tí, ktorí chvália Boha**“. – Možno aj pri rehabilitačnom cvičení vo vode.

Téma slobody ide kresťanstvom a ľudstvom vôbec od nepamäti. V 19. storočí pôsobil v rôznych častiach Nemecka evanjelickí kazatelia: Lois Harms (1808 – 1865) a Wilhelm Löhe (1808 – 1872). **Harms** bol jedným z najvýznamnejších evanjelických prebudeneckých kazateľov svojej doby. **Často bol znázorňovaný s fajkou. Ostro brojil proti alkoholu.** Naproti tomu jeho kolega v službe Wilhelm Löhe, zakladateľ diakonického ústavu so zameraním na starostlivosť o chorých a chudobných v Neuendettelsau (Bavorsko) proti dúšku dobrého vína nenamietal. **Löhe** však **striktne zavrhoval fajčenie.**

Nuž, názory a vkus ľudí sa sú rôzne, menia sa. Ba rýchlo si nájdú náboženské zdôvodnenia.

Dnes vieme, že ako fajčenie, tak aj alkohol sú všetko iné než prospešné; sami o sebe však nie sú démonické.

V dobe apoštola Pavla bola otvorenou otázka, **či pozvanie kresťana na hostinu, pri ktorej sa podávalo mäso, ktoré zostalo po pohanských obetiach, je pre kresťana duchovne škodlivé a či sa tým človek veriaci v Krista oddáva pohanskému kultu.** Mnohých to trápilo.

V súčasnosti sú miesta, kde sa konajú medzináboženské modlitby za mier. Osobne neodporúčam účasť na takomto podujatí. Nie preto, že by som nebol za mier alebo mal čosi proti modlitbe. Účasť by nám určite duchovne neublížila o nič viac ako pečené mäso z pohanského chrámu. Vieme predsa, že patríme Ježišovi Kristovi. **Aké posolstvo by sme však vyslali svojmu okoliu, keby sme sa zapojil do niečoho, pri čom nevieme, kto ku komu sa tam modlí?**

Ak nás by pozvali k stolu ľudia, ktorí vyznávajú iné ako kresťanské náboženstvo a ako hostitelia by pred jedlom predniesli modlitbu svojho náboženstva, nie je to škodlivé. Jedlo to neskazí. Naopak, spoločenstvo a rozhovor môžu byť užitočné a

dokonca nám poskytujú príležitosť, aby sme začali rozhovor o našej kresťanskej viere. V každom prípade prispievajú k pokojnému spolunažívaniu a vzájomnému porozumeniu. A možno z takého stolovania vznikne recipročné pozvanie na spoločnú večeru, kde z našich úst zaznie modlitba vďaky na Božiu slávu. – Svedectvo o živom Bohu.

My kresťania nie sme sektou odtrhnutou od sveta, ktorá by sa musela báť druhých. Sme vo svete, aby sme slúžili životu. Na svete je veľa vecí, ktoré škodia. Ale ak sa správne využijú, môžu slúžiť mnohým. Nebojme sa!

Nezabúdajme: Všetko je nám dovolené, ale nie všetko nám prosieva. Všetko je nám dovolené, ale ničím sa nedáme ovládnuť! ... Nech nikto nehľadá, čo jemu prospeje, ale čo prospeje inému ... a čokoľvek činíme, všetko číňme na slávu Božiu! Amen.

Modlitba: Pane, daruj nám slobodu hovoriť a konať to, čo slúži na dobro ľudí, s ktorými spojíš našu cestu životom. Nauč nás slúžiť druhým s otvoreným srdcom, otvorenými očami a otvorenou náručou. – Žiť

v slobode Božích detí, nemať strach, lebo Ty si s nami. Amen.

S použitím myšlienok teológov: *Bernd. Reitmayer*
a *Johannes Reitze-Landau* (FB 2026): **Martin Šefranko,**
evanjelický a. v. farár